

Εκείνος οὖν ἔρρι-
ν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ
πάντοτε τὸ λευ-
κὸν Ἐσταυρωμένον.

ἑκδοτικῶν.

Μετὰ τὰ ἄκραντα
τὸν πλησιάζομεν.
ἰπτικοὶ ἀπὸ τὴν με-
κέν ἐπελθεῖ εἰς τὸ
ἔρως. Δὲν εἶνε ὁ
ἰσθλθε προηγουμέ-
νῃ ἐγῆρασε κατὰ ἐ-
ς τὸ δίδασμα τῶν
ν. Μόλις κατορθώ-
σῃ πόδια του. Ὁ συν-
παρέσβη τὸν ὑπο-
κείνους θά τῆρῃ τὸ
πρόσωπόν του ὅ-
τι εἶδε ἐκεῖ μέσα
γυμνὰ
τὸ ἄλκαζαρ ὁ δὲν
οἰκιστὴς τῶν Ἀ-
ρβίων πολλοὺς ἐτοι-
μολοῦς πρᾶσιμας,
ὄντας καὶ ἐδάπτιοι
ὁ ἐγεννήθησαν εἰς
ὁ ἄλκαζαρ. Ὅταν
ἰὰ τὰ γυναικόπαιδα

ἀκόμη τίποτε....Δὲν

ῥρικός προσηπθ-
κάποιο δάκρυ πού
θλιμμένα του μα-

ῥαουν μαζί των·
Πρόκειται νὰ κα-
ρὺσκεψιν γιὰ ν' α-

ἐλπίδες αἰδεσμοῦ

περιωρίσθ νὰ προ-
ανόν. Ἐπειτὰ ἀπὸ

αὐτὴ ἡ αἰματοκυ-
ὁ Χριστὸς μὲς πα-
πτε.....

ὁμοῦ ἐκείνην ὁ

καθόλου δέκοψε

ῥαίου. Ὁ κα-

Ὁ Ἀθηνῶς δημοσιογράφος
τῆς ἐποχῆς, ἴδιως μὲ τὸ δημοσιεύ-
μά του μὴ ἐντύπωσι, ἀπὸ τὴν πρῶ-
τῇ ἐκείνῃ ἐμφάνισι τῆς Μπεττινᾶς
Φρασεσίλῃ ὡς καλλιτεχνίδος. Δὲν
μπόρεσε ὁμοῦς οὔτε αὐτὸς, οὔτε
κανεῖς ἄλλος, νὰ
περιγράψῃ τὴν
θυσιαστικὴν ἐπιτο-
χίαν, πού εἶχε ἡ
δεκαετής καλλι-
τέχνισ, τὴν ἀπο-
θῆναι, πού τῆς ἐ-
γινεν ὅταν ἡ ἐκ-
τέλεσις ἐτελείω-
σε καὶ ἡ Μπεττινᾶ
ἐχαιρετοῦσε μὲ
μὴ θάθαυρά ὑπό-
κλισι τὸ ἀκροα-
τήριον τῆς γιὰ ν' αὐ-
ἐγκαταλείψῃ τὴν
σκηνὴν.

Λίγο ἔπειτα καὶ
ἐνθ' τὸ πρόγραμ-
μα τῆς συναυλίας
συνεχίζετο μὲ ἐ-
τοὺς ἄλλους ἐκ-
τελεστοῦσα, ἡ Μπε-
τινῶν, πού μὲ-
σα ἀπὸ τὴ σκηνὴ
εἶχε γίνει κυρίο-
λεκτικῶς ἀνὰ-
παστὴ ἀπὸ τοὺς
καθηγητὰς τὸ ὁ
᾿Ωδείου, ἐδοκίμα-
ζε μὴ νέα ἀκόμη
λογορροπὴν, συγ-
κίνησι. Ὁ ὅπως

ἰσπιστῆς τοῦ Βα-
σιλέως ἤρθε ν' αὐ-
τὴν πάρῃ καὶ ν' αὐ-
τὴν ὀδηγήσῃ στὸ
βασιλικὸ θέα-
ρεῖο. Ἐτρέψε ὁ-
λόκληρη, ὅτ' αὐ-
τὴν ἀντίκρουσε τὸ ν
Βασιλεῖα, ἀλλ' αὐ-
τὴν ἀνέκτι-
σε τὴν ὑμνοποιή-
σιν, ὅταν ὁ Βα-
σιλεὺς τὴν ἐτρέ-
ψε κοντὰ τὸ ὁ
καὶ χαϊδεύοντας
τὰ μαλλιά τῆς
τὴν φιλοῦσε καὶ

τὴν συνεχάρη γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν
τῆς. Ἡ Βασίλισσα Ὅλγα τὴν ἐπὶ-
ρε καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὰ χεῖρά τοῦ Βα-
σιλέως Γεωργίου καὶ τὴν ἔκλεισε ἐ-
παινετικῶς ἐνθ' ὁ κόσμος τῆς
αἰδοῦσης, πού ἀντελήφθηκε τὴν
σκηνὴν, δέκοψε τὴν συναυλίαν καὶ
ἐχειροκροτοῦσε μὲ ἐνθουσιασμό.

Δάκρυα χαρᾶς ἐξορκῶσαν τὰ
μάτια τῆς Μπεττινᾶς, ὅταν ἐγκατέ-
λειψε τὸ βασιλικὸ θέαρεῖο. Πῶς
νὰ ἀνέβῃ ἐνὰ παιδάκι δέκα χρό-
νῶν σὲ τὴν ἐκδηλώσει;

Ἐντυχίας, ἔξω ἀπὸ τὸ βασιλικὸ
θέαρεῖον τὴν περίμενε ὁ καλὸς τῆς
φιλόλογος Βιζυηνός. Μὲ πόση χαρὰ
καὶ ἀνταπόδοσι ἐπὶ σὴν ἀγκα-
λιά του, ἐνθ' ἐκείνος ἐκλαίγει κυ-
ριολεκτικῶς ἀπὸ τὴν χαρὰ του.

— Βλέπεις; Τῆς ἔλεγε. Ἐγίνε-
ς ἀπὸ τώρα μεγάλη καλλιτέχνισ.

Ὅλοι οἱ ὄμοιοι σὲ θαυμάζει. Τὴν

ὀνομά σου ἐμεγάλωσε πῶς γρήγο-
ρα ἀπὸ σένα!... Ὅλοι σ' ἀγα-
ποῦν...

— Καὶ πῶς πολλὸ ἐσὺ καλὲ μου φί-
λε, ἀποκρίθηκε ἡ Μπεττινᾶ, πού

ἔδωκε τὰ δάκρυά του κ' ἐμάν-
ευσεν ἔτσι, ὅτι καὶ ἐκεῖνος εἶχε τὴν

ἴδια χαρὰ μαζί της.

Ἡ 10ῇ Ἀπριλίου 1887, ἔγινε ἑ-
νας μεγάλος σταθμὸς ἐν τῇ ζωῇ τῆς
Μπεττινᾶς. Τῆς ἔβωσε ἡ ἡμέρα ἐ-
κείνη, ἡμέρα ἐνὸς πραγματικῶς
καλλιτεχνικοῦ θριαμβοῦ, ζωντανό-
τερη τὴν πεποίθησι γιὰ τὸ καλλι-
τεχνικὸ τῆς μέλλον. Κ' ἀφωσιώθη-
κε ἀκόμη πῶς πολλὸ στὸ μάθημα τοῦ

παιδίου, ἔβωσε σ' αὐτὸ ὅσον ὑπο-
πόισε περισσότερες ὥρες, ἐμε-
τετοῦσε ἀδιάκοπα, ἐμάθαινε, ἐ-
τελειοποιεῖτο. Δὲν ὑπῆρχαν πιά
ὥρες ἀναπαύσεως. Μόνον τὴν Κυ-
ριακὴν, ὁ ποιητὴς εἶχε τὴν συντρο-
φίαν τῆς Μπεττινᾶς σὺν τῇρίαν

καὶ ἦσαν ἐκεῖ ἡ Κυριακὴ, ἡμέρα
πραγματικῆς εὐτυχίας γι' αὐτόν.
Μὲ πόση ἀγάπη καὶ πόση λαχτάρα
καὶ στοργὴν περνοῦσαν οἱ ὥρες
κοντὰ της. Καὶ πόσο γλήγορα ἐ-
φευγαν κοντὰ της οἱ ὥρες. Μόνον
οἱ ὥρες! Οἱ ἡμέρες, οἱ ἐβδομάδες,
οἱ μῆνες, τὰ χρόνια!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5ον

ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΧΤΥΠΟΥΝ

Πέρασαν πραγματικὰ τρία χρό-
νια ἔτσι. Τρία χρόνια πού μεγαλώ-
ναν κ' ὠμόρφαιναν τὴν Μπεττινᾶ,
καὶ πῶς δυνάμωναν τὸν ἔρωτα τοῦ

ποιητοῦ. Ὅλα του τὰ τραγούδια
ἦσαν γι' αὐτὴν. Θλίβερά, ὅταν σκε-
πτόταν πῶς θὰ τὴν ἔβανε, πῶς ἡ ἀ-
γάπη τῆς θὰ περνοῦσε κάποτε σὲ
κάποιον ἄλλον. Χαρούμενα, ὅταν
αὐτὴς οἱ σκέψεις περνοῦσαν μὲ τὸ
γέλιο, τὴν χαρὰ, τὴν ἀδολὴ ἀγά-
πην καὶ τὴν δροσίαν τῆς συντροφιάς

Ἡ φωτογραφία τῆς Μπεττινᾶς, πού συνόδευσε
τὴν ἀνέκδοτον καὶ περιγραφὴν τῆς πρώτης
καλλιτεχνικῆς τῆς ἐμφάνισις.

Ἦταν ἀκρίβεια τῆς Μπεττινᾶς. Γεμάτα παράπονο,
ὅταν ἀκρίβεια πῶς εἶχε τὴν
ἀγάπην τῆς Μπεττινᾶς, ἀλλ' ὁ-
τι εἶχε εἶχε δίχως τὴν ἀγάπην
αὐτῆς. Ὅταν ἔβλεπε αὐτὸς, τὴν ἀγάπην
τῆς «γυναίκας». Ἐτσι, γράφει ὁ
ποιητὴς αὐτοῦ τοῦ τοῦ παράπονο:

«Μπρὸς τοὺς θράκους ἐνὰ ρυάκι
τὸ σκοπὸ τοῦ μουρμουρίζει
καὶ τραβᾷ τὴ δουλειά του
δίχως ὕπνο τ' ἀνερακί
κυνηγώντας λουριεῖ
τὰ φευγάτα δνεῖρά του.

Τῆς τριανταφυλλίδος ἡ κόμη
μὲ τὸ φῶς κρυφοφιλέται
πὺ τῆς κόν' ἐνοχλοῦσα
Στὸ κλίμα τὸ ἐπαναφέρει
κρίνος ἀγριὸς μεδιέται
ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν.

Τὸ μελῶσι μὲ τραγοῦδι
σ' ἀνδρὸς τὴν καρδιά φυλάττει
καὶ τοῦ παίρν' ὅτι κατέχει
Τ' ἀστεγο τὸ πεταλοῦδι
κάθε λίγο ἀδύνα ἀλλάζει
καὶ ποτὲ κοιμᾶται δὲν ἐκεῖ.

Βλέπε πῶς μὲ κάθε τρόπον
τὸ μελῶσι, τὰ λουλούδια
τὰ στοικεία αὐτὰ τοῦ κόσμου
μ' ἐνδουλεύουν τὴν ἀνθρώπων
τῆς καρδίας καὶ τὰ τραγούδια
μὲ τὴν λύπη πού εἶν' ἐντὸς μου!

Ὁ καθέννας προσδεῖται
ὅπως εὖρ' οἰκονομεῖται,
Κ' ἔκαστ' ἔρπτα γιὰ νόηψιν.
Ἡ καρδιά μου ὅλο νοερεῖ
κ' ἀγαπᾷ κ' ἀνταναπνέεται
κ' εἶνε πάντοτε μονάκην.

Ἦταν πραγματικὰ αὐτὸ, τὸ πα-
ράπονο τοῦ ποιητοῦ. Εἶχε τὴν ἀ-
γάπην ἐνός, παιδιοῦ. Πῶς θὰ ἐκέρδι-
ζε τὴν ἄλλη ἐκείνη ἀγάπην πού ζη-
τοῦσε;

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

Πρὶν περάσει μιὰ ἐβδομάδα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ πρῶτ, ὁ Βιζυηνὸς διορίζεται καθηγητὴς τῆς δραματολογίας καὶ ρυθμικῆς τοῦ Ὡδείου, τοῦ ὁποῖου τὴν διεύθυνσιν εἶχεν ἀναλάβει ὁ Γεώργιος Νάζος. Καὶ λίγο ἀργότερα ὕστερα ἀπὸ μιὰ θερμὴν εἰσήγησιν τοῦ Νάζου, ὁ προεδρὸς καὶ καθηγητὴς τοῦ Ὡδείου Ἀλέξ. Καντακουζηνὸς εἰσηγεῖτο εἰς τὸ Συμβούλιον τὴν δωρεὰν ἐγγραφήν τῆς Μπεττίνας Φρασάσι-λη. Ἡ εἰσήγησις ἐγένε δεκτὴ. Ἡ μικρὴ Μπεττίνα ἐκέρδισε τὸ πρῶ-το ἔθιμα πρὸς τὴν πραγματοποιήσι- τῶν ὀνείρων της. Τὸ ἐπερίμενε καὶ ἦταν βέβαιη δι' αὐτὸ, ἀπὸ τὴν στιγ-μὴν ποὺ ὁ ποιητὴς ἐπῆρε τὸν διορι-

ζε τὴν ἀγάπην της. Ὁ τρόμος μὴ-πως γίνῃ ἀντιληπτός, ἐβοήθησε γιὰ ν' ἀνακτήσῃ ὡστόσο ἀμέσως τὴν ψυχραιμίαν του. Τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του, τὴν φίλησε πολὺ καὶ τῆς ἀπήντησε :

— Κι' ἐγώ, Μπέλλα μου, σ' ἀγα-πῶ πολὺ, πάρα πολὺ...

Καὶ προσέθεσε μὲ δυσκολίαν, σὰν νὰ ἦταν φράσις μελλοθανάτου ποῦ μόλις κατάρθωνε νὰ ἀρθρωθῇ :

— Σὰν παιδί μου !...

Ἡ μητέρα τῆς Μπεττίνας, τὸν παρεκάλει νὰ φάνῃ ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι μαζί. Ὁ ποιητὴς δὲν ἐδέχθηκε. Μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι ἔχει φάει καὶ ὅτι εἶνε κουρασμέ-νος, ἐκλείσθηκε στὸ δωμάτιόν του.

Τὰ ξεφωνητὰ καὶ τὰ γέλια τῆς Μπεττίνας καὶ μαζί ὅλης τῆς εὐ-

σμο του στο Ὡδεῖον. Ἐν τούτοις, ὅταν τὸ μεσημέρι τῆς ἡμέρας ποῦ τὸ Συμβούλιον ἐδέχθηκε τὴν εἰσή-γησιν τοῦ Νάζου, ὁ Βιζυηνὸς ἔφερε τὴν μεγάλην εἰδήσιν στὴ μικρὴν του φίλην, ὅλο τὸ σπῆτι ἀναστατώθηκε ἀπὸ τὴν χαρὰ καὶ ἀπὸ τὴν φωνὴν τῆς Μπεττίνας. Ἦταν ἀπὸ πολὺ παιδί ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορὰ. Ἠδοῦ-σε, ἐχόρευε, ξεφώνιζε, ἀλλὰ καὶ μέσα στὸν ἐνθουσιασμό της δὲν λησμονοῦσε οὔτε δευτερόλεπτο τὸν εὐεργέτην της. Πόσες φορὲς ἐ-χύθηκε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Βιζυη-νοῦ καὶ τὸν φίλωσε καὶ τὸν ἐβε-βαίωνε γιὰ τὴν αἰώνια εὐγνωμοσύ-νην της.

— Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὸ μεγά-λο καλὸ ποῦ σοῦ ὀφείλω, τοῦ εἶπε μιὰ στιγμὴ. Ἐκανες γιὰ μέ-να, ὅ,τι θὰ ἔκανε καὶ ὁ πατέρας μου.

Καὶ προσέθεσε ὕστερ' ἀπὸ μικρὴν σκέψιν, βέβαιη ὅτι θὰ εὐχαριστοῦ-σε τὸν καλὸν της φίλον.

— Καὶ γιατί ὄχι; Μήπως δὲν σ' ἀγαπῶ σὰν πατέρα μου;

Ὁ Βιζυηνὸς ἐπάγωσε. Ἡ ὄψις του ἐχλώμιασε. Τὸ γέλιο τῆς χα-ρᾶς ποῦ ἦταν λίγο πρὶν ἀνθισμένο στὰ χεῖλιν του ἐσβύστηκε. Σὰν πα-τέρας της ! Νὰ λοιπὸν ποῦ οἱ φό-βοι τοῦ δὲν ἐβγαίναν ψεύτικοι. Νὰ ποῦ ἡ Μπεττίνα του, ἡ «μικρὴ Πα-ναγία» του ξεχώριζε καὶ καθώρι-

τυχημένης ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι οἱ-κογενεῖας, ἔφθαν ἕως αὐτὸν, τραγικὴ ἀντίθεσις στὴν ἀπέραντη θλίψιν του. Πραγματικὰ, ἐκήδευε τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἐκείνην τὴν ὥραν ὁ Βιζυηνὸς. Τὴν ἐκήδευε καὶ ὁμως δὲν ἤθελε νὰ πιστώσῃ. Εἶνε τόσο δύσκολο νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὴν ἐλπί-δες τοῦ ὁ ἀνθρώπος !...

Δὲν εἶχε κλείσει τὴν πόρταν ἀ-κόμῃ. Ἡ Μπεττίνα ἐνεφανίσθη ἐ-κείνη τὴν στιγμὴν.

— Σὲ πόσα χρόνια θὰ πάρω δι-πλωμα στὸ Ὡδεῖο;

— Σὲ ἔξη.

— Τόσα πολλὰ;

— Γιατί πολλὰ ! Εἶσαι τόσο μι-κρὴ ἀκόμῃ.

— Μικρὴ ἐγώ; "Ισα-ἴσα, εἰμαι καὶ πολὺ μεγάλη. Δεκατριῶν хро-νῶν. Λίγο εἶνε;

Ὁ ποιητὴς ἐπίασε τὴν Μπεττίνα ἀπὸ τὰ δυὸ της χέρια καὶ ἀπῆν-τησε :

— Καὶ βέβαια λίγο. Θάταν ὡ-ραῖο νὰ ἦσουν τώρα εἴκοσι хро-νῶν.

Τὴν κατέτρωγε μὲ τὰ μάτια ὅταν ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, τόσο, ὥστε ἡ Μπεττίνα νὰ ἀπορήσῃ :

— Γιατί μὲ κυττάζεις ἔτσι;

— Γιὰ νὰ κλέψω λίγη χαρὰ ἀπὸ τὴν χαρὰ σου, ἀπεκρίθηκε ὁ ποιη-τής.

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

Ελληνικὴν Μίλλιν

21/9/36

ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Ε.Σ. Μ.Σ.

170N

— Σοῦ τὴν χαρίζω ὅλη ! Εἶπε ἡ Μπεττίνα. Ἀλλῶς τε σὺ δὲν μοῦ τὴν προσέφερες ;
— Ὅχι, διεμαρτυρήθη ὁ ποιητής. Ἄν δὲν εἶχες τὸ ταλέντο πού ἔχεις, ἂν δὲν εἶχες δημιουργήσει μόνη σου ὅτι ἐδημιούργησες ἕως τώρα, τί θὰ μπορούσα νὰ κάμω ἐγώ ;

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Μπεττίνα, φεύγοντας ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ θέμα. Πότε θὰ πάω στὸ Ὠδεῖο ;

— Αὐριο.
— Θὰ μέ πας ;
— Βέβαια. Θάρθης μαζί μου.

Πραγματικά, τὸ πρωὶ τῆς ἄλλης ἡμέρας, ὁ Βιζυηνὸς ἐπῆγε μαζί με τὴν Μπεττίνα στὸ Ὠδεῖον καὶ τὴν παρουσίασε στὸν διευθυντή. Χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις, ὁ Νάζος ἔκαμε τὴν ἐγγράφῃ τῆς καὶ ἐπειτα τῆς ἐσφίξε τὸ χεράκι λέγοντας :

— Σοῦ εὐχομαι, μικροῦλα, μου, νὰ γίνῃς μιά μεγάλη καλλιτέχνης.

Ἡ Μπεττίνα ἔκαμε μιά θαυμαστὴ πὸ κλίσσι καὶ ἀπήντησε μόνον μ' ἓνα «εὐχαριστῶ». Ἡ συγκίνησίς τῆς δὲν τῆς ἄφινε τὴν δύναμι νὰ προσθέσῃ οὔτε μιά λέξι. Ὁ Βιζυηνὸς, παρακολουθοῦσε δίχως νὰ λήξῃ. Μήπως αὐτὸς ἦταν λιγότερο συγκινημένος ; Τὸ ὄνειρό του ἦταν νὰ βοηθήσῃ τὴν Μπεττίνα καὶ τὸ κατῴρθωνε.

Ἐπέρασαν στὴν αἰθούρα τῶν παραδόσεων. Ὁ Νάζος ἤθελε τώρα νὰ τὴν ἐξετάσῃ ὁ ἴδιος γιὰ νὰ πάρῃ μιά ιδέα τῶν γνώσεων καὶ τοῦ ταλέντου τῆς νέας τοῦ μαθητρίας. Μ' ὅλη τὴν συγκίνησι πού εἶχε, ποτὲ ἡ Μπεττίνα δὲν εἶχε παίξει καλλιτέρα, ὅσο ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ὁ Νάζος, ἐπεφτε ἀπὸ τὴν μιά ἐκπληξι στὴν ἄλλη. Δὲν ἦταν ἡ τέχνη μόνον τῆς ἐκτελέσεως τῶν κομματιῶν πού ὁ ἴδιος ἐδιόλεγε καὶ ἔδινε στὴν Μπεττίνα. Ἦταν ἡ ψυχὴ πού τὸ μικρὸ ἐκεῖνο κοριτσάκι ἔδινε στὶς ἐκτελέσεις τῆς. Σὲ μιά στιγμὴ παραφοράς καὶ ἐνθουσιασμοῦ ὁ Νάζος τὴν ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν φιλοῦσε, λέγοντας :

— Θθάνει. Θὰ γίνῃς πραγματικὰ μεγάλη.

Ἐδῶσε ἐπειτα τὸ χερί του στὸν Βιζυηνό.

— Σ' εὐχαριστῶ, τοῦ εἶπε. Μοῦ προσέφερες ὑπηρεσίαν μετὰ τὴν ἀποκάλυψι αὐτοῦ τοῦ ταλέντου. Θὰ γίνῃ μεγάλη, πολὺ μεγάλη.

Ἡ καρδιά τοῦ Βιζυηνοῦ χτυποῦ-

Ἑλληνισ-
Η ..ΣΚΙ

ΚΑΤΑ Τ

πού θὰ
κὸν Μέλ
Πέμπτην
μυθιστόρ
τὴν μέχ
πού διεξ
παρασκῇ
μουνισμ

σε τόσο, ὥστε ὠρισμένες στιγμὲς ἐφοβόταν πού ἤκούοντο οἱ κτύποι τῆς. Μιά τραγικὴ πάλῃ ἀπέραντης χαράς καὶ ἀπέραντης θλίψεως, γίνονταν μέσα του. Χαράς δικαιολογημένης γιὰτὶ τόσο μεγάλο προλεγομένη τὸ μέλλον τῆς Μπεττίνας του. Θλίψεως, γιὰτὶ ὅσο θὰ προχωροῦσε, τόσο θὰ ἀπομακρυνόταν ἀπὸ αὐτόν. 22-9 1936

Στὰ λίγα ἐκεῖνα δευτερόλεπτα πού σὰν ἀστραπὲς περνοῦσαν ἀπὸ τὴν σκέψι τοῦ ποιητοῦ οἱ δυὸ αὐτὲς εἰκόνες, ὁ Νάζος ἔλεγε στὴν Μπεττίνα :

— Θὰ σὲ γράψω στὴν τρίτῃ τάξι. Σὲ τέσσερα χρόνια θὰ εἶσαι καθηγήτρια. Ἡ δευτέρη πού θὰ δώσῃ τὸ Ὠδεῖον μας ἀφ' οὔτου ὑπάρχει !...

Καὶ ὁ Νάζος ἐπροχώρησε γιὰ νὰ περάσῃ στὸ γραφεῖο του, ἐνῶ ἡ Μπεττίνα σαστισμένη πιά ἀπὸ τὸ τελευταῖο ἐκεῖνο χτύπημα τῆς χαράς, ἐπεφτε στὴν ἀγκαλιά τοῦ ποιητοῦ τῆς. Ὅπως ἀκούμπησε στὸ στήθος του, μετεδόθησαν στὸ σῶμα του οἱ χτύποι τῆς καρδιάς τῆς. Τόσο δυνατὰ χτυποῦσε... Ὅσο καὶ τοῦ ποιητοῦ. Ἴσως πὺ πολλὰ. Ἴσως ἴδια. Δυὸ καρδιὲς πού χτυποῦσαν μαζί, ἡ μιά κοντὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἀλλὰ πόσο διάφορα ἡ μιά ἀπὸ τὴν ἄλλη !...

Ὅλη τὴν ἡμέρα ἡ ἴδια πάλῃ μέσα στὸ στήθος τοῦ. Ἡ πάλῃ τῆς χαράς καὶ τῆς θλίψεως. Καὶ τὸ θράσος ἡ λύπη τὸν εἶχε κερδίσει ! Ἀπεφθῆκε τοὺς φίλους του ἐντελῶς καὶ ἐνῶ ἐκλείσθηκε στὸ δωμάτιό του. Οἱ στίχοι του, τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἔγραψε, ἔβλεπαν τὴν εἰκόνα τοῦ ψυχικοῦ τοῦ ὁράματος :

Στὰ σπῆθ' ἡ θλίψι σιγαλὰ
καλνὰ καὶ προοδεύει
ἀχνεῖ δὲν εἰκνύει πῶς γελᾷ —
Κανεὶ δὲν υποπτεῖ
τὸν χαλασμό που κάνει !

Οὐράνιον κῆπο στὴν καρδιά
ὁ Πλάστῃς μ' εἶχε θέσει
κι' ἐφύτρε μιά λουλουδιὰ
σὺ κῆπου τοῦ τὴν μέση,
καθὼς τοῦ καλοφάνη.

Τῆς ἔδωκ' ἀντηλιά κρυφὴ
κρυφὴ ὁροσιὰ καὶ χάρι
κι' ἀπ' ἀλυκ' ἀνθρ στὴν κορφή,
στὸ κάθε τῆς βλαστάρι
θαυματουργὰ λουλουδιὰ.

Τὰ βάλλουν νεῖοι καὶ σωφρονοῦν,
κοπέλλες κι' ὠμορφαιοῦν
τὰ βάλλουν ὅσοι τοὺς γερνοῦν
καὶ στὴν ζωὴν ἐμβαλίνουν,
σὰν νάταν κόπελοῦδι.

Τὰ βάλλουν τὰ μικρὰ παιδιὰ
στὸ τρυφερὸ σπῆθ' αὐτοῦ
καὶ τοὺς πτερώνεν' ἡ καρδιά
σὰ νάτανε πουλάκι
π' ἀνάβρεψαν μετὰ γνῶσι.

Γι' αὐτὸ μ' ἀγάπη φθονερὴ
τὸ δένδρο μου εἶχα κρυψέι,
μὴ θῆν' ἀκουλῆκι καὶ τὸ θρῆν
μαροῦδι καὶ τοῦ ριψῆ
κάν' ἄνθος πρὶν μεσῶση.

Τὸ εἶχα κρύφει ἀπ' ὀλουνοῦς
ἀπ' ἓνα μόνον ὄχι.
— Δὲν μοῦ τὸ ἔβαζεν ὁ νοῦς
πῶς μετὰ τὰς χάρες πᾶσαι,
ἐναντιό μου τὸν εἶχα !

Μ' ἓνα μαχαίρι δυνατὸ
μοῦ κρύπτεται τὸ σπῆθ' !
Ἡ θλίψι τὰ θρῆν ἀνοικτὰ,
κ' ἐμῶκα κι' ἐδρακῆθη
στοῦ δένδρου μου τὴν φύκα.

Σὰν τὸ ἀκουλῆκι πολέμῳ,
σὰν τὸ σαρὰκι ἀλέθει.
Καμνεὶ τὰ φύλλα τοῦ κλωνιᾶ
τὸ δένδρο πού θαρῆθα,
καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ χάνει !...

Στὰ σπῆθ' ἡ θλίψι σιγαλὰ
καλνὰ καὶ προοδεύει
ἀχνεῖ δὲν εἰκνύει πῶς γελᾷ —
Κανεὶ δὲν υποπτεῖ
τὸν χαλασμό που κάνει ἔ

«Σιγνηλὴ θλίψι» ὠνόμασε τοὺς
στίχους του αὐτοὺς ὁ ποιητής. Κι'
ἦταν πραγματικὰ σιγνηλὴ, ἡ θλίψις
του...

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

ΒΙΖΥΗΝΟΣ

— Σου τήν χαρίζω όλη ! Είπε ή Μπεττίνα. Άλλως τε σ' ου δέν μου τήν προσέφερες ;
— Όχι, διεμαρτυρήθη ό ποιητής. Άν δέν είχες τό ταλέντο πού είχες, άν δέν είχες δημιουργήσει μόνη σου ό,τι έδημιούργησες έως τώρα, τί θά μπορούσα νά κάμω έγώ ;

— Άλήθεια, είπεν ή Μπεττίνα, φεύγοντας από εκείνο τό θέμα. Πότε θά πάω στό Ωδείο ;

— Αύριο.
— Θα μέ π'ας ;
— Βέβαια. Θάρθης μαζί μου.

Πραγματικά, τό πρωί τής άλλης ημέρας, ό Βιζυηνός έπήγε μαζί με τήν Μπεττίνα στό Ωδείο, και τήν παρουσίασε στον διευθυντή. Χωρίς πολλές διατυπώσεις, ό Νάζος έκαμε τήν έγγραφη τής και έπειτα τής έσφίξε τό χεράκι λέγοντας :

— Σου εύχομαι, μικρούλα, μου, νά γίνης μία μεγάλη καλλιτέχνης.

Η Μπεττίνα έκαμε μία έσθειά όποκλαι και έπληκσε μόνον μ' ένα «εύχαριστώ». Η συγκίνησίς τής δέν τής άφαινε τήν δύναμη νά προσθέσθι ούτε μία λέξη. Ο Βιζυηνός, παρακολουθούσε δίγως νά λήψι λέξι. Μήπως αύτός ήταν λιγότερο συγκινημένος ; Τό όνειρό του ήταν νά δοθήσθι τήν Μπεττίνα και τό κατώρωνε.

Επέρασαν στήν αίθουσα τών παραδόσεων. Ο Νάζος ήθελε τάρσιν νά τήν έξέτασθι ό ίδιος γιά νά σπάρημιά ιδέα των γνώσεων και τού ταλέντου τής νέας του μαθήτριας. Μ' όλη τήν συγκίνησι πού είχε, πότε ή Μπεττίνα δέν είχε παίξει καλύτερα, όσο εκείνη τήν ημέρα. Ο Νάζος, έπεσε από τήν με έκπληξι στήν άλλη. Δέν ήταν ή τέχνη μόνον τής εκτελέσεως των κομματιών πού ό ίδιος έδιάλεγε και έδινε στήν Μπεττίνα. Ήταν ή ψυχή πού τό μικρό εκείνο κορίτσακι έδινε σ' εκτελέσεως τής. Σε μία στιγμή παραφοράς και ένθουσιασμού ό Νάζος τήν έπηρε στήν άγκαλιά του και τήν φιλούσε, λέγοντας :

— Φθάνει. Θά γίνης πραγματικά μεγάλη.

Εδωσε έπειτα τό χέρι του στον Βιζυηνό.

— Σ' εύχαριστώ, τού είπε. Μου προσέφερες υπηρεσία με τήν απόκαλύψιν τού ταλέντου. Θά γίνη μεγάλη, πολύ μεγάλη.

Η καρδιά τού Βιζυηνού χτυπούσε...

Η „ΣΚΩΤΛΑΝΔ ΓΥΑΡΔ” ΚΑΤΑ ΤΗΣ „ΓΚΕΠΕΟΥ”

πού θά άρχισθι τό «Έλληνικόν Μέλλον» από μεθαύριον Πέμπτην, είνε ένα ζωντανό μυθιστόρημα, βγαλμένο από τήν μέχρι θανάτου πάλην, πού διεξάγεται εις τά διεθνή παρασκηνία, κατά τού κομμουνισμού. Περιμένετέ τό τήν Πέμπτην.

σε τόσο, ώστε ώρισμένες στιγμές έφοδόνταν πού ήκούοντο οι κτύποι τής. Μιά τραγική πάλη άπέραντης χαράς και άπέραντης θλίψεως, γίνονταν μέσα του. Χαράς δικαιολογημένης γιατί τόσο μεγάλο προεγγόταν τό μέλλον τής Μπεττίνας του. Θλίψεως, γιατί όσο θά προχωρούσε, τόσο θά απομακρυνόταν από αυτόν.

Στά λίγα εκείνα δευτερόλεπτα πού σάν άστράτες περιούσαν, άνοιχεν τήν σκέψι τού ποιητού οι δυσάστες εικόνες, ό Νάζος έλεγε στήν Μπεττίνα :

— Θα σέ γράψω στήν τρίτη τάξη. Σε τέσσερα χρόνια θά γίνησθι καθηγήτρια. Η δεύτερη πού θά δώσθι τό άπαιτόν μας άφ' ότου ύπάρχει !... Και ό Νάζος έπρόχωρησε γιά νά περάσθι στήν γραφή του, ενώ ή Μπεττίνα παρασημασμένη πιά από τό «εύχαριστώ» και χτύπημα τής χαράς έπέρασεν στήν άγκαλιά τού ποιητού. Οπότε άκούμπησε στό νήθος του, μετεβόθησαν στό σώμα του ό,τι χτύπημα τής καρδιάς τής. «Ευχαριστώ, χαίτοιπες...» Όσο και τού ποιητού, τού πιά πολύ. «Ι-ποκρίδιο» άπό καρδιές πού χτυπούσαν μαζί ή μία κοντά στήν άλλη, άλλά ποσό διάφορα ή μία από τήν άλλη !...

Όλη τήν ημέρα ή ίδια πάλη μέσα στό στήθος του : Ή πάλη τής χαράς και τής λύπης. Καί τό θράδυ, ή λύπη τόν είχε κερδίσει ! Απέφυγε τούς φίλους του έντελώς και ένιωρίς εκλείστικε στό δωμάτιό του. Οι στίχοι του, τό ίδιο εκείνο θράδυ, έδωκαν τήν εικόνα τού ψυχικού του δράματος :

Στά στήθ' ή θλίψη αιγυλά
χαλνά και προδίδει !
Γ' όκειλι δείχνει πως γελά —
Κανείς δέν ύπαιττει
τόν καλοσόμ πού κανεί !
Ουράνιον κήπο στήν καρδιά
ό Πλάτσης μ' είκε θέσει
κι' εφύττει μία λουλουδιά
στού κήπου τού τήν μέση,
καθώς τού καλοφάνει.

Τής έδωκ' αντίπαλη κρυφή
κρυφή βρασιά και χείρι
κι' άπ' άλυκ' άνθρ στήν κορφή,
στο κάθε π'ός θλαστρι
βουματουρνά λουλουδιά.
Τά δάλλουν νεοί και σφαιρονούν,
καπέλλες κι' ώμορραίνουν
τά δάλλουν και τούς νεραούν
και στήν ζωήν εμθαίνουν,
σαν νάναν κοπελούδια.

Τά δάλλουν τό μικρό παιδιά
στό τριφερό σπασάκι
και τούς σφαιρώνει ή καρδιά
οά νάτανε πουλάκι
π' αναδρεψάν με γνώσι.

Γι' αυτό μ' άγάπη σφονερή
τό δένδρο μου είκα καίμει,
μη όνη σκουληκι και τό έρμ
μυροόκι και τού σήψι
κάν' άνθος πρίν μετώσθι.

Τό είκα κρύβει άπ' όλουνοός
άπ' ένα μόνον όχι
— δέν μου τό έδωκεν ό νοός
πως με τές χάρες πύκει,
έναντίό μου τόν είκα !

Μ' ένα μαχαίρι δυνατό
μου τρυπήσε τό στήθ' !
Ή θλίψη τάρσιν άνοικτά,
κ' έμύθηκα κι' έδρυκλήθι
στού δένδρου μου τήν φύκα.

Σάν τό σκουληκι πολέμισα,
σαν τό σκουλάκι άλγισα,
Καίμει τά φύλλα τού κλωμά
τό δένδρο πού δαρέθι,
και τούς άνθους τού χάνει !...

Στά στήθ' ή θλίψη αιγυλά
χαλνά και προδίδει !
Γ' όκειλι δείχνει πως γελά —
Κανείς δέν ύπαιττει
τόν καλοσόμ πού κανεί !

«Στηγνή ή θλίψη ονόμασε τούς
στίχους του αύτός ό ποιητής. Κι'
ήταν πραγματικά στηγνή, ή θλίψις
του...»

ΑΥΡΙΟΝ: Ή συνέχεια.

ΒΙΣΤΗΛΑ

886mmw/10/10/10 22-23-24-25-26-27-28-29-30-31-32-33-34-35-36-37-38-39-40-41-42-43-44-45-46-47-48-49-50-51-52-53-54-55-56-57-58-59-60-61-62-63-64-65-66-67-68-69-70-71-72-73-74-75-76-77-78-79-80-81-82-83-84-85-86-87-88-89-90-91-92-93-94-95-96-97-98-99-100